

Sygn. akt II PK 110/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. L.
przeciwko K. spółka jawna z siedzibą w S.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 22 listopada 2013 r. oddalił apelację skarżącego powoda T. L. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 3 czerwca 2013 r., który oddalił jego powództwo o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., „wobec wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego w postaci, czy polecenie pracodawcy dotyczące zwrotu mienia powierzonego w postaci sprzętów służbowych wydane w czasie usprawiedliwionej nieobecności w postaci zwolnienia lekarskiego lub urlopu wymaga jego natychmiastowego spełnienia przez pracownika mimo, iż nie świadczy w tym czasie pracy, gdyż przebywa na zwolnieniu lekarskim oraz czy

możliwe jest jakiekolwiek naruszenie obowiązków pracowniczych w sytuacji gdy pracownik nie świadczy pracy w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim oraz istnienia potrzeby wykładni przepisów w zakresie czy polecenie służbowe musi być wykonywane w czasie pracy określonym art. 128 k.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane we wniosku zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, lecz dotyczy zwykłej wykładni i stosowania prawa. Zasadnicze mankamenty metodyczne wynikają z braku osadzenia zagadnienia w określonym (konkretnym) przepisie prawa. Prowadzi to do negatywnej oceny merytorycznej, gdyż istotne zagadnienie prawne, to problem jurydycznie doniosły, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie rzeczywiście występuje i dlatego powinno zostać rozpoznane przez Sąd Najwyższy. W przeciwnym razie funkcja przysądu będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (trzecią) instancją. Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do wyjaśniania podstawowych kwestii, w tym przypadku dotyczących rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 k.p.). Podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. nie mogą polegać na rozwiązywaniu kasusów dotyczących różnych sytuacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2012 r., I PK 199/11, LEX nr 1214542). Ocena naruszenia podstawowych obowiązków przez pracownika oraz jego winy na gruncie regulacji z art. 52 k.p. zasadna jest tylko w odniesieniu do konkretnego przypadku. Nie jest możliwa egzemplifikacja wszystkich sytuacji i orzecznictwo takiej nie przedstawia. Wypowiada się tylko w konkretnej sprawie. Orzecznictwo nie jest też konstytucyjnym źródłem prawa dla innych spraw. Podstawowe znaczenie ma więc regulacja ustawy (art. 52 k.p.) i dlatego przedmiotem istotnego zagadnienia prawnego nie może być pytanie sformułowane we wniosku. Nie inaczej należy ocenić rangę drugiej podstawy przysądu wskazanej we wniosku. Nie wystarczy

hasłowe odwołanie się do potrzeby wykładni przepisu, gdyż w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi o kwalifikowaną potrzebę wykładni, ściśle uwarunkowaną poważnymi wątpliwościami w wykładni przepisów albo rozbieżnością w orzecznictwie sądów. Przesłanek tych wniosek nie wskazuje. Ponadto przedmiotem zainteresowania tej podstawy przedsądu jest tylko sam przepis prawny, a nie poszukiwanie odpowiedzi odnoszącej się do konkretnej sytuacji, która dotyczy subsumcji i pytania – czy polecenie służbowe musi być wykonywane w czasie pracy określonym w art. 128 k.p. To ostatnie bliższe jest podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.